

Arrest

nr. 207 217 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 mei 2009 en 12 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 2 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 23 maart 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2009 en 12.12.2009 (en de aanvullingen van 23.08.2010, 15.02.2012 en 23.02.2017) werd ingediend door :

*B(...) L(...), D(...)
geboren te (...) op (...).1976
Ook gekend als:
B(...), O(...)
geboren te (...) op (...).1979
nationaliteit: Mongolië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ook verwijst betrokkene naar de wet van 22.12.1999 en de criteria daarin; doch dit was een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene verwijst tevens naar andere dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag op basis van art. 9bis individueel onderzocht.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De volgende elementen (het langdurig verblijf in België en dat betrokkene werkbereid is (zie attest VDAB) en zicht op werk zou hebben, dat hij steeds zelf heeft voorzien in zijn levensonderhoud, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij duurzame sociale banden en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, dat hij cursussen Nederlands zou hebben gevolgd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar het land van herkomst in dit stadium van integratie onwenselijk is en dat hij een trauma zal oplopen bij een gedwongen terugkeer. Betrokkene toont echter niet -aan de hand van concrete elementen- aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar hij kan verblijven. De loutere vage bewering dat hij een trauma zou oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 16.10.2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM.

Verder verklaart betrokkene eveneens dat de wetgeving die heden van toepassing is, uit een periode stamt waarin (mijn)arbeiders zich konden aanbieden op de Belgische Ambassade in hun land van herkomst met het oog op tewerkstelling in België en meent hij dat vandaag een ander migratieklimaat van toepassing is. Dit is echter de opinie van betrokkene, waarbij hij niet aantoonbaar waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die het hem onmogelijk maakt om in zijn land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Tot slot, in de aanvulling d.d. 23.02.2017 haalt de advocaat van betrokkene aan dat betrokkene een legale partner en twee legale kinderen in België zou hebben. Hij legt daartoe de verblijfstitel van mevrouw G(...) B(...) en een huurcontract op haar naam voor. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat het huurcontract enkel werd opgesteld op naam van mevrouw G(...) B(...) en enkel door haar werd ondertekend. De naam van betrokkene werd er pas achteraf bijgeschreven. Dit toont geen samenwonen, noch relatie tussen betrokkene en deze dame aan. Ten tweede, ook het louter voorleggen van een kopie van de verblijfskaart van mevrouw G(...) B(...) toont niet aan dat betrokkene met deze dame een relatie mee heeft, laat staan twee kinderen. Betrokkene legt zelfs geen geboorte- of erkenningsakte van de kinderen voor. Dit element is aldus onvoldoende om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)”

1.3 Op 2 maart 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 23 maart 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

“(…) De heer:

Naam, voornaam: B(...) L(...), D(...)

geboortedatum: (...).1976

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Mongolië

Bij DVZ eveneens gekend als B(...), O(...), geboren te (...) op (...).1979, nationaliteit Mongolië.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij weliswaar de schending aan van een aantal bepalingen en beginselen, maar uit de uiteenzetting blijkt dat deze slechts betrokken is op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij laat daarbij na aan te geven op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zou schenden. Hierbij kan worden opgemerkt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij een middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing te distilleren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het verzoekschrift met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen middel bevat in de zin van voormeld artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en in deze mate zodoende onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: (...)

Artikel 3: (...)“

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat bij deze belangenafweging zich eveneens een schending van artikel 3 EVRM voordoet dat stelt: (...)

Verwerende partij stelt dat verzoeker de schending van art 3 EVRM niet aantoont en dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Dat verwerende partij meent dat er in casu geen uitzonderlijke omstandigheid wordt aangetoond.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen zou wel degelijk in disproportionaliteit staan ten aanzien van het verbod op mensonterende of vernederende behandelingen.

Dat verzoeker immers reeds in 2000 zijn land is ontvlucht, hierdoor zijn andere familie achterlatend. Dat verzoeker na al die jaren niet is durven terugkeren uit vrees voor represailles. Dat hij hiermee aantoont een gegronde vrees te hebben om mensonterende of vernederende behandelingen te ondergaan en dat dit dus een uitzonderlijke omstandigheid betreft.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België, al sinds 2000. Hij heeft cursussen Nederlands gevolgd evenals is hij werkbereid. Verzoeker woont alhier overigens samen met zijn partner dewelke hier legaal verblijft.

Dat het dan ook onomstotelijk vaststaat dat verzoeker sociale banden met België heeft en dat hij in staat is om hier in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en geen schending van artikel 3 E.V.R.M. zou uitmaken.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De Raad wijst er verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 1, eerste lid (oud) van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert tevens een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, en tevens in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de

aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert een uitgebreid theoretisch betoog en stelt vervolgens dat de eerste bestreden beslissing zich beperkt “door” te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde niet louter stelt dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken, maar uitgebreid motiveert waarom hij de verschillende door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaardt.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op artikel 3 van het EVRM. Zij herhaalt enerzijds wat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing in dit verband heeft vastgesteld en anderzijds elementen die zij in dit verband in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd. De Raad stelt vast dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft overwogen dat de bescherming via voormeld artikel 3 slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden en dat de verzoekende partij haar beweringen hiervoor dient te staven met een begin van bewijs, hetgeen zij heeft nagelaten te doen. De verzoekende partij betwist deze vaststelling in het geheel niet. Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen in disproportionaliteit staat ten aanzien van het verbod op mensonterende of vernederende handelingen. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek. Zulk onderzoek behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Ook met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van een aantal vaststellingen van de gemachtigde en van een aantal door haar in haar aanvraag aangehaalde elementen in dit verband. Zij meent dat het onomstotelijk vaststaat dat zij sociale banden in België heeft en dat zij in staat is om hier in haar eigen levensonderhoud te voorzien, maar met deze bewering zet zij niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde niet kon stellen dat de elementen van integratie tot de gegrondheid behoren en in deze fase aldus nog niet aan de orde zijn. Ook op het verblijf van de verzoekende partij in België wordt in de eerste bestreden beslissing ingegaan. Daarnaast herhaalt de verzoekende partij nogmaals dat een terugkeer voor haar in het licht van haar integratie traumatisch zou zijn, maar ook op dit gegeven heeft de gemachtigde geantwoord in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat nergens concreet in op deze verschillende motieven, maar geeft slechts aan het niet eens te zijn met de vaststellingen van de gemachtigde. Hoger heeft de Raad reeds aangegeven dat hij als annulatierechter zijn beoordeling niet in de plaats van die van de gemachtigde mag stellen. De Raad merkt in dit kader nogmaals op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het gegeven dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jaren in beslag kan nemen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij dit element reeds in haar aanvraag naar voren heeft gebracht. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hierop in de eerste bestreden beslissing niet te hebben geantwoord.

De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde “met deze factoren” ten onrechte geen rekening heeft gehouden, waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel. Niet alleen maakt de verzoekende partij niet precies duidelijk op welke factoren zij precies doelt, maar in de mate dat zij doelt op de elementen uit haar aanvraag die zij thans herhaalt, benadrukt de Raad nogmaals dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk met deze factoren rekening heeft gehouden. In de mate dat zij doelt op het element dat zij niet

eerder blijkt naar voren te hebben gebracht, benadrukt de Raad nogmaals dat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden. Daarnaast herhaalt de Raad dat de verzoekende partij met haar ganse betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld, of dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende, niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE